

BIGGAMISTA

Jana Javorská

Bigamista

Copyright:

Autorka: Jana Javorská

Obálka: Suslo (Fotky&Foto)

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-198-1 (ePub)

978-80-7512-199-8 (mobipocket)

978-80-7512-200-1 (pdf)

Prolog

A je po legraci. Na zemi leží v kaluži krve ženské tělo – moje tělo. Poslední známka života se z něho pomaloučku neznatelně vytrácí. Rudá skvrna se pomalu šíří kolem, jako mlha plížící se z blat, a barví červeně okolní dlažbu.

Světlo na konci tunelu – tolikrát omílané a věčné téma – je pro mě náhle realitou. Teď se mohu přesvědčit na vlastní kůži, že opravdu existuje.

Nevěřicně zírám shora na sebe sama. To jsem já? Takhle to přeci nemůže skončit! Něco se zaručeně musí stát! Zavolejte už konečně někoho! Pomooc!

Kapitola 1.

Hedvika

Připadá mi to jako celá věčnost. Přitom je to jen několik let. Nevím přesně, snad pět, nebo šest. Všechno se mi už nějak rozpíjí. Vzpomínky se pomalu vytrácejí, ale přitom to bylo tak úžasné.

Jmenuji se Hedvika a jsem učitelka. Můj život byl doposud celkem nudný asi proto, že jsem ještě nepotkala toho správného muže. Všechny moje vrstevnice jsou už dávno vdané a já, pětatřicetiletá, s cejchem učitelky, nemám šanci najít normálního chlapa. Tedy až do minulého týdne tomu tak zaručeně bylo.

Asi bych žila dál svůj nudný život, kdybych nepotkala toho pana Tajemného a nepadla mu do náruče při vystupování z tramvaje. Někdo mi totiž přišlápl kabát a já padala přímo na ústa. Nebýt dotyčného, určitě bych přijímala stravu brčkem nejméně čtrnáct dní.

Zřítíla jsem se na něho a nos mu vrazila přímo do brady, takže se mi ihned spustila červená. Zakrvácela jsem mu sako, ale on to galantně přehlédl. Okamžitě se mi snažil pomoci. Jak milé!

Když jsem se konečně vzpamatovala, seděla jsem naproti němu v kavárně a zírala do temně hnědých očí toho tajemného cizince, jenž mi právě zachránil život. Vypadal jako jeden z Dumasových mušketýrů zasazený do současnosti. Měl takový podivný knírek a bradku. Někdo by mohl říci, že jeho vzezření je přímo d'ábelské.

Ovšem tehdy to byl pro mě pan Božský a já si v hloubi duše přála, abych se mu mohla upsat nadosmrti. Když jsme se toho dne rozcházelí a já třímala v ruce jeho vizitku, která mi vlastně neříkala vůbec nic, byla jsem blahem bez sebe. Rozradostněná, že jsem ho konečně našla.

Celý týden jsem se modlila, ať mi už zavolá. Když však moje modlitby nebyly vyslyšeny, chopila jsem se iniciativy sama a zavolala na telefonní číslo uvedené na vizitce. Ozvala se mi spojovatelka a dožadovala se informace, komu volám. Polekaně jsem zavěsila. Avšak ihned, jakmile jsem se vzpamatovala z úleku, že se na druhé straně ozval ženský hlas, opakovala jsem volání znovu, tentokrát vyzbrojena rozhodnutím setrvat, dokud neuslyším ve sluchátku známý hlas.

„Pan ing. Pavel Rohan je pracovně mimo republiku. Můžete mu zde nechat vzkaz.“

„Ne, děkuji. Nevíte, kdy se vrátí?“ žebrala jsem zoufale do telefonu.

„Promiňte, ale takovéto informace neposkytujeme,“ odpověděla mi úsečně spojovatelka.

„Dobrá. Děkuji. Snad jen, vyříd'te mu, prosím, že volala Hedvika.“

„Ovšem a příjmení?“ vyzvídala ta dotěrná ženská.

„Jen Hedvika. On už bude vědět. Děkuji.“

Ukončila jsem rychle hovor, abych předešla dalšímu výslechu. Určitě to byla jeho milénka, že se tak zajímala o moje příjmení. Sotva jsem však zavěsila, už bych si nejraději nafackovala, že jsem tak dotírala. Určitě mi zavolá sám, jakmile se vrátí. Taky mě to mohlo napadnout. Zajisté by se mi už dávno ozval, kdyby nebyl pracovně vytížený a ještě

někde v bůhvíjaké Tramtárii. Ted' budu vypadat jako nedočkavá pubert'áčka. Sakra, sakra, sakra!

Netrvalo dlouho a můj tajemný zachránce se mi ozval. A pak že to nejde! Přisvišťel za dva dny a hned pozvání na večeři. Byla jsem v sedmém nebi. Navíc byl ke mně tak pozorný, hotový džentlmen. Ale nejvíc mě vzrušovalo to tajemno kolem něho.

Nevím proč, ale něco bylo zvláštního. Ten pocit se dá dost špatně popsat, ale je to nějaký šestý smysl, který každé ženě napovídá. Bohužel jsem ho v té době nedokázala ještě čitelně rozeznat.

Užívala jsem si plnými doušky pozornost mého tajemného cizince a naše setkání se stávala čím dál častějšími. Měla jsem pocit, že mi čte myšlenky, protože vždy přesně věděl, jak se cítím nebo na co mám chuť.

Lichotilo mi to. Jak by také ne? Která žena by neoceníla takový zájem?

V momentě, kdy jsem si v duchu říkala, že bychom snad už mohli spolu začít sexuálně žít, vytáhl můj přítel klíč na stužce a podával mi ho. Údivem jsem otevřela ústa.

„Myslím, že je nejvyšší čas se důkladněji poznat,“ zašeptal mi u večeře v restauraci a vtiskl mi klíč do dlaně.

Když spatřil můj vyjevený pohled, rychle dodal: „ Řekl bych, že je ten pocit vzájemný. Co na to říkáš?“

Kývala jsem na souhlas tak mohutně, že mi málem upadla hlava. Jen se usmál, vzal mě za ruku, kývl na číšníka a už jsme uháněli v jeho luxusním autě temným městem.

Celé tělo se mi chvělo toužebným očekáváním nepoznaného. Myšlenky mi v hlavě rejdivy jako vosy při rojení. Vzrušení ve mně narůstalo každým okamžikem a jen jsem tupě zírala před sebe do tmy. Netušila jsem, kudy jedeme, ani kde vůbec jsme. Bylo mi to v ten moment úplně jedno. Kdyby to byl masový vrah, sama si dobrovolně přiložím čepel jeho nože na krk.

Zaparkoval auto do garáže a výtah nás odvezl několik pater do jeho bytu. Bylo to rozlehlé apartmá na samém vrcholu věžáku. Připadala jsem si tu, jako kdybych byla na střeše světa. Celá jedna stěna byla kompletně prosklená a skýtala úžasný výhled do širokého okolí. Zařízení bylo dle posledního katalogu a v celém bytě byla znát odborná ruka bytového architekta.

Několik vteřin jsem jen stála a zírala kolem dokola, zatímco on otevíral víno a naléval do sklenic.

„Líbí se ti tu?“ zeptal se a podával mi sklenici s vínem.

„Úžasně!“

Stále jsem se nemohla nabažit pohledu na zářící město ve tmě.

„Počkej, až uvidíš svítání.“

„Netušila jsem, že jsi takový romantik.“

Přitukli jsme si a já ochutnala první doušek toho nejlahodnějšího moku, jaký jsem kdy pila.

„Hmmm, to je báječné. Odkud to je?“

„To je tajné,“ usmál se na mě šibalsky.

„Doufám, že mi to časem prozradíš.“

„To bych tě pak musel zabít.“

Jeho hlas zněl tak tajemně, až mi z něho chvílemi běhal mráz po zádech. Ale vzrušovalo mě to stále víc. Odebral mi skleničku a postavil ji na stolek. Lehce mi přejel prsty po šíji, aby mě tak navnadil a vzrušil. Avšak už jenom jeho přítomnost byla pro mě afrodisiakum.

Chvěla jsem se po celém těle v očekávání, kdy mě konečně sevře v pevném objetí. Jedním trhnutím ze mne serval halenku a obnažil moje prsa. Jeho horké rty mi vypalovaly do kůže stopu vášně. Ve vteřině mě zbavil zbytku šatstva a zcela nahou mě odnesl do ložnice, kde mě hrubě hodil na postel.

Moje tělo bylo napnuté jako struna před prasknutím. Jeho vášnivé polibky mě přiváděly do transu, a stačilo jen několik letmých doteků jazykem a blížila jsem se k vyvrcholení. Už, už mě pohlcoval orgasmus, když do mě vstoupil svým mohutným mužstvím a během vteřiny jsem se začala zmítat v křečích rozkoše.

Ale on nepřestával. Bušil do mě víc a víc, a já si přála, ať to nikdy neskončí.

Hlavou se mi honilo stále plno podivných myšlenek a nemohla jsem se jich zbavit. Pavel ležel vedle mě a spokojeně pochrupeval. Celé tělo jsem měla rozlámané po té eskapádě orgasmů. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Právě tohle mě utvrzovalo v tom, že to je konečně ten pravý. Jen ten podivný pocit mě ne a ne opustit.

Avšak vzpomínky na chvíle rozkoše ho vždy statečně přebily. Naivně jsem si myslela, že se to časem srovná. Byla jsem bláznivě zamilovaná a absolutně šťastná. Nic mi moje štěstí nemohlo překazit.

Nastěhovala jsem se do nového bytu. Myslela jsem si, že v něm budeme bydlet spolu, ale nakonec jsem zjistila, že je určený jenom mně. Pavel v něm sice se mnou občas přespával, ale většinu času trávil stejně na cestách a nakonec mi vysvětlil, že má po republice bytů několik, aby nemusel vždy shánět nocleh a zároveň je to dobrá investice.

Chtěla jsem se sice zeptat, jestli mu v každém z nich také zahřívá někdo postel, ale nepřišlo mi to příliš vtipné a raději jsem mlčela. Nechtěla jsem být za žárlivku. Řídila jsem se pravidlem: „Nečiň jiným, co nechceš, aby bylo činěno tobě.“ Tak jsem raději nerýpala.

Mnohdy se dva týdny neukázal a já ani nevěděla, kde vůbec je. Dokonce ani nezavolał, nebo nenapsal. Zpočátku mě to hrozně trápilo, ale časem jsem si začala pomalu zvykat.

Kdykoli se vrátil domů, zahrnul mě dárky a spoustou něhy a sexu. Někdy se vrátil a chvíli jen tak seděl a nesměla jsem na něho mluvit. Pil svoji černou kávu bez cukru, kouřil doutník a mračil se. Po chvílce za mnou přišel, drapnul mě, odnesl mě do ložnice a bez přede hry mě hrubě pomiloval. Pomalu to až hraničilo se znásilněním, a dokonce mě to i bolelo, ale nedokázala jsem se bránit.

Občas jsem se mu snažila naznačit, že mi tento druh sexu nevyhovuje, ale vůbec to nebral v potaz. Příště se to opakovalo úplně stejně. Naštěstí takových dnů moc nebylo. Ale když už to přišlo, nebyl to on, kdo se se mnou miloval. Jakoby to byl někdo cizí a zlý. Jakoby ho posedl ďábel.

Další den byl ovšem jako vyměněný a nosil mi skoro modré z nebe. To mi pak bylo jasné, že ta chvílka nepohodlí za to stála. Bral mě na nečekané výlety nebo nákupy do drahých

obchodů a zahrnoval mě dárky, o kterých se mi ani nesnilo. Miloval mě, ano, určitě mě miloval a já byla opravdu šťastná.

Všechny kamarádky a kolegyně v práci mi ho nepokrytě záviděly. Dělal mi dobře, když jsem mohla vyprávět, co mi zase koupil skvělého, nebo kam mě vzal na výlet, či jaké překvapení pro mě připravil.

Jen moje dlouholetá věrná kamarádka Blanka tvrdila, že z něho má divný pocit a že určitě něco skrývá.

„To přeci není normální, aby byl chlap takový romantik,“ říkala nedůvěřivě a já se jí jen smála. „Určitě něco tají a brzy to praskne.“

„Nestraš mě!“ varovala jsem ji. Ale ona si stála za svým.

„Hedi, mám za sebou dvě manželství a několik nepovedených vztahů. Já dobře vím, o čem mluvím. Ten chlap má něco za lubem, na to dám krk.“

„Ale Blani, tak už ho nech. Chápu, že se ti nelíbí a není to tvůj typ, ale mně to takhle maximálně vyhovuje.“

„Víš vůbec, čím se živí? Proč tě někdy nevezme s sebou na služební cestu?“ dotírala Blanka dál.

„A proč by to dělal? Abych se tam nudila? Když budu někam chtít jet, tak si počkám, až bude mít volno a pojedeme tam spolu. Nebudu přeci někde zevlovat sama,“ bránila jsem se.

„No, já jen, že je mi to nějaké divné. Nerada bych, aby ses zase zklamala. Myslím, že už ti to stačilo.“

„Vím, že to se mnou myslíš dobře. Ale tentokrát si vážně nemusíš dělat starosti. Jsem opravdu šťastná a spokojená. Navíc mám volnost a můžu si dělat, co chci.“

„Jo, ale jen do té doby, než se ten tvůj podnikatel vrátí, a to pak nemůžeš ani vytáhnout paty z domu sama.“

Nikdy jsem si neuvědomila, že má vlastně Blanka pravdu. Jakmile jsme spolu, musí mě mít Pavel celou jen pro sebe. Nikdy nejdeme na večeři s žádnými kamarády. Ani mi nikoho zatím nepředstavil. Dokonce odmítl, když jsem ho chtěla seznámit s Blankou. Třeba má jen rád svůj klid. Uvidíme časem, až nabude jistotu, že patřím doopravdy jen a jen jemu.

A tak už jsem raději při setkání s Blankou o něm nemluvila. Sama se sice občas zeptala, cože ten můj tajňůstkář, ale když neshledala žádné změny, zavedla řeč jinam.

Čas plynul a náš vztah dostával svůj vlastní stereotyp. Ne, že bych se tomu nebránila, ale v podstatě jsem toho moc nesvedla, když byl Pavel neustále někde služebně na cestách.

První Vánoce se blížily a já si radostně plánovala, jak je spolu strávíme. Pomalu jsem nakupovala dárky a připravovala doma pravou vánoční atmosféru. Pekla jsem několik druhů cukroví, aby si ty Vánoce konečně vychutnal podomácku.

Ovšem jaké bylo moje překvapení, když dva týdny před Štědrým večerem dorazil s úsměvem domů. Řekl, že má pro mě dárek, který si musím rozbalit už dnes.

Byla jsem natěšená a mile překvapená, že je takový starostlivý a že se na svátky těší stejně jako já. Podal mi velkou obálku a chtěl, abych ji ihned rozlepila.

Samozřejmě mě nemusel příliš pobízet, protože jsem byla dost zvědavá, co si to na mě zase vymyslel. Z obálky jsem vytáhla voucher pro dvě osoby na desetidenní pobyt na Kubě.

Úžasem jsem málem oněměla. Nevěděla jsem, co říci, a jen jsem na něho tupě zírala.

„No nekoukej a začni balit. Zítra letíme,“ sdělil mi, jako by to byla každodenní samozřejmost.

„Ale já...“ začala jsem koktat.

„Žádné ALE!“ zlobil se naoko, „ už jsem řekl.“

„Jenže já nemám co na sebe,“ zlobila jsem se na něho. Potřebovala jsem si koupit alespoň plavky a pár dalších věcí a nějaké letní šaty.

„Klid, nakoupíme na letišti. Budeš mít dost času před odletem zavítat do butiků v bezcelní zóně. No a zbytek si dokoupíš až na místě.“

Musela jsem se s tím tedy smířit a začala si balit kufr. Ale ještě nikdy jsem uprostřed zimy do teplých krajín necestovala, a tak mi to všechno připadalo takové podivné.

Na druhou stranu jsem měla radost, že se vyhneme předvánočnímu bláznění a povinným návštěvám o svátcích. Budu mít kvalitní výmluvu. Sice budeme už na Štědrý den doma, ale to přece nikomu nemusím vyprávět. Alespoň si v klidu vybalím a připravím vše na večer.

Už slyším, jak moje máma nadává, že se o svátcích nezastavím. Alespoň jednou v životě nebudu muset poslouchat její vánoční stížnosti a splín. Jsem prostě nezbedná dcera, a tak to taky zůstane. Zkrátka už lepší nebudu.

Docela mě ta myšlenka na volné a pohodové Vánoce rozradostnila natolik, že jsem si při balení začala zpívat vánoční hitovky.

Druhého dne nás taxík odvezl na letiště a já se těšila jako malá holka na prázdniny. Moje radost byla o to větší, čím krutější byla venku zima.

„Brrr, nejraději bych tam zůstala až do jara,“ prohodila jsem si jen tak pro sebe, když jsme na letišti vystupovali z auta.

„Stačí říct. Jestli chceš, zaplatím ti dovolenou někde v Karibiku a můžeš se vrátit, až se tady oteplí.“

„Blázínku! Takových peněz! To si ani nedovedu představit.“

„Ale jdi, vždyť jsou to jenom peníze,“ namítl Pavel.

„Už takhle z toho mám výčitky svědomí.“

„Proč, prosím tě? Vždyť je to naše společná dovolená. Chápu, že jsi byla možná zvyklá na cestování autobusem do Chorvatska, nebo Itálie, ale na to mě vážně nenalákáš.“

Naoko se zlobil, že on – v jeho postavení – přece nebude cestovat někam upoceným autokarem.

„Mám přeci právo si pořádně odpočinout v zaslouženém pohodlí, vždyť jsem stále v práci a kolikrát ani nevím, co je zrovna za den.“

„Tak už se nečerti. Jen nejsem zvyklá na takové drahé dovolené. Už tak mi dalo dost práce zvyknout si na tvůj životní styl. Dej mi čas, je toho na mě nějak hodně najednou.“

Usmála se na něho a pohladila ho po tváři. Pavel samozřejmě ihned roztál a ovinul ji pažemi, aby ji políbil.

„Příští rok si uděláme tu dovolenou delší, když budeš chtít. Ale nemám teď tolik volna. Bylo to narychlo. Navíc jsem čekal, že si konečně napíšeš Ježíškovi. Tak na to máš čas během dovolené, a až se vrátíme domů, tak na tebe budou dárky čekat pod stromečkem.“ Schválně si ji dobíral, protože věděl, že jí to dělá dobře, když ji takhle hýčká.

„Však já vím, že nemáš čas na shánění dárků. Ale já opravdu žádné nechci. Už tak jsi mi toho dal až až.“

„Bez dárků nejsou Vánoce,“ odporoval.

„Já vím, ale...“

Překryl jí ústa rukou, aby ji umlčel. Políbil ji na čelo a podal jí svoji zlatou kreditní kartu. „Běž,“ ukázal směrem k butikům, „dám si zatím kafe a počkám tady na tebe. Víš dobře, jak moc mě nakupování nudí.“

Zdráhavě přijala jeho kartu.

„No tak běž, ať stihneme letadlo.“

Hedvika radostně vyrazila a koupila si pár nutných věcí, které mohla ještě nacpat do příručního zavazadla, se kterým smí na palubu. Nejráději by vykoupila butik celý, protože se nemohla rozhodnout, co je pro Pavla dost reprezentativní. Snad se za ni nebude stydět.

Poslední výzva k odletu a už procházeli tubusem k letadlu. Nerada cestovala na tak dlouhé tratě, vzala si proto prášek na spaní a doufala, že jí tak cesta rychle uteče.

VARADERO – nejluxusnější hotely a úžasných 20 km písčinych pláží. Nachází se zde polovina všech hotelů na Kubě, tak se není co divit, že je zde tolik lidí.

Noční život, všude hudba, tanec, zpěv. Přesně o něčem takovém Hedvika přemýšlela, když se řeklo „dovolená snů“. Ovšem nikdy nedoufala, že se jí něco takového může poštěstit. Najednou si připadala jak v Jiříkově vidění. Koupání v azurovém moři, spousta barevných ryb kolem korálových útesů. Když jí Pavel řekl, že jdou šnorchlovat, netušila, co tam bude dělat, když to v životě nezkoušela. Jakmile jí však ukázal, jak na to, rychle si šnorchlování oblíbila.

Plavala stále dál a fotila všechny nádherné pestrobarevné ryby, které uviděla. Zamilovala se do toho tak, že se jí už ani nechtělo povalovat se na pláži a chytat bronz. Šnorchlování se stalo její nejoblíbenější dovolenkovou činností.

Na pokoji si pak třídila vše, co ulovila pod vodou. Nádherné snímky rybek, korýšů, mořských škeblí a mořských hub si ukládala, aby potom doma vybrala ty nejúžasnější a nechala si z nich udělat plakáty, kterými si vyzdobí kabinet.

Po večeři pak tančili salsu a rumbu a popíjeli nejrozmanitější drinky s kubánským rumem. Lehce omámená se vracela na pokoj, kde si užívala báječného sexu se svým divokým milencem.

Tady na Kubě jí připadal klidnější a spokojenější, než když se doma vrátí z cest unavený. Ani sex nebyl tak drsný, jaký občas vyžadoval. Měla pocit, jako kdyby se z něho stal rázem úplně jiný člověk – milý a citlivější. Doufala, že mu to tak vydrží až domů.

Když se kolem ní točili místní muži, majetnický ji uchopil kolem ramen, aby dal najevo, že zde jim pšenka nepokvete, nebo si ji odvedl někam jinam.

Hedvika však měla oči jenom pro něho a neměla důvod pokukovat po ostatních. Procházeli se před západem slunce po pláži a povídali si o všem možném. Hedvika se cítila neskutečně šťastná a byla ráda, že našla toho pravého.

Netušila ovšem, že Pavel každý den utíká z jejího dosahu, aby mohl zavolat domů manželce a synovi ze svojí pracovní cesty. Hedvika si myslela, že řeší po telefonu pracovní problémy, a na nic se ho zbytečně nevyptávala.

Daniela

„Zlatíčko, neboj se, tatínek se určitě včas vrátí a přiveze ti spoustu dárečků,“ uklidňovala svého syna, který se už snad posté ptal, kde je tatínek.

„Ale slíbil mi, že půjdeme spolu koupit kapra. Musím si dát do kasičky vánoční šupinku.“

„Však to všechno stihnete. Zítra bude doma jako na koni, uvidíš,“ snažila se působit věrohodně, ale sama těm slovům příliš nevěřila. Měla obavy, aby její syn zase nebyl zklamaný. Jeho otec mu často něco slíbil, ale svým slibům pak nedostál a malý Matýsek z toho byl smutný. Tehdy by svému manželovi nejraději vrazila jednu do zubů za to, jak jejího syna zbytečně trápí planými nadějemi.

„Vyrobil jsem mu dárek, podívej!“

Matýsek ukazoval srdíčko namalované ve vánočním přání a neohrabaným kostrbatým písmem připsané MÁM TĚ RÁD TATÍNKU.

Daniele z toho až stouply slzy do očí. Pohládila svého osmiletého synka po vláskách a políbila ho na čelíčko.

„Neboj se. Napsal jsi Ježíškovi?“

„Napsal. Požádal jsem ho, aby nedával tatínkovi tolik práce, aby mohl být víc s námi doma.“

„To by bylo skvělé.“

Usmála se na něho a sama si uvědomila, že by to byl ten nejhezčí dárek, jaký by mohla od svého manžela dostat. Ani už si nepamatovala, kdy se s nimi zdržel doma celé svátky.

Jak Matýsek vyrůstal, postrádal ho čím dál víc. Ale on, jako by to snad ani nebral na vědomí. Věčný workoholik. Někdy ho podezírala, že má raději svoji práci než vlastní

rodinu. Avšak na druhou stranu věděla, že bez jeho vytížení by si nemohli dovolit takový životní standard, jaký jim manžel dopřával. Však už chtěla nastoupit do práce, ale on ji od toho vždy statečně odradil. Přece jejich syn neporoste jako dříví v lese. Musí mít pevný řád.

Daniela sice občas protestovala, ale veškerá snaha byla marná. Stále si vedl svou. A tak to časem vzdala a stala se ženou v domácnosti na plný úvazek.

Díky tomu se z ní stala téměř perfekcionistka a celá domácnost musela vzkvétat. Z prvopočátku, když byl Matýsek ještě miminko, měla na výpomoc chůvu a služku. Ale časem se naučila rozvrhovat si povinnosti tak, aby se mohla věnovat jak dítěti, tak domácnosti, a obě ženy propustila.

Její manžel si toho ani nevšiml. Až jednou se zeptal, jak se má vůbec jejich služka, jestli není nemocná, že už ji nějak dlouho neviděl. Tehdy teprve přiznala Daniela pravdu.

Sice se kvůli tomu strhla hádka, ale Daniela si i přes to prosadila svou s tím, že když to nebude zvládat, povolá služku zpátky. Tím ho na čas uklidnila a více se na toto téma u nich v rodině už nehovořilo. Daniela si zvala výpomoc jen na svátky, aby jí někdo pomohl s důkladným úklidem celého jejich rozlehlého domu. Však nejvíce byla spokojená, když si mohla vše udělat sama a po svém.

Navíc kvůli manželovu věčnému pracovnímu vytížení se musela spolehnout ve většině případů jen sama na sebe, a proto byla pyšná na to, jaká je schopná manažerka. Tajně doufala, že ho časem přemluví, až bude Matýsek větší, a nastoupí do nějaké firmy, kde se bude moci lépe plně realizovat.

Nenáviděla jeho služební cesty kamkoli, a zvláště na poslední chvíli. Už se raději ani neptala a jen čekala, co jí vůbec řekne. Tentokrát byla stejně tak vytížená vánočními přípravami, že si ani nepamatovala, co jí vlastně řekl, než odjel.

Určitě to bylo někam do tepla, protože litoval, že je tentokrát nemůže vzít s sebou. Vzpomněla si, že říkal něco o doutnících. Asi to bude Kuba. Bylo jí to vcelku jedno. Už se s ním nacestovala dost a v poslední době je na Vánoce raději doma. Není nad zasněženou vánoční krajinu. Na pláži to není ono.

Nerada létala letadlem a obzvláště dlouhé cesty jí nedělaly dobře. Byla vždy příliš vystresovaná na to, aby si dovolenou patřičně užila. Raději jezdila po Evropě a autem. To sice její manžel ani trochu neuznával, ale čas od času podlehl jejím prosbám a naložil rodinu do špičkově vybaveného karavanu a odvezl je přesně tam, kam si přála jet jeho žena.

Kapitola 2.

Vánoce. Každoročně člověka překvapí, jak rychle přiběhnou. Začne shon. A najednou jsou tady, než se jeden pořádně rozkouká. Nový rok se překulí stejně rychle a zase všichni toužebně očekávají příchod jara.

Hedvika sotva stihla vybalit kufry a už jí Pavel hlásil:

„Miláčku musíme si Štědrý den udělat už dneska večer. Právě jsem dostal zprávu, že zítra musím být pryč.“

Hedvika upustila oblečení, které právě vybalovala z kufry a zakroutila očima.

„Cože? Zbláznil ses? Vždyť nemám nic nachystané,“ zaprotetovala, ale dobře věděla, že je to zbytečné.

„Já vím, já vím. Ale tohle je opravdu naléhavé.“

„Sakra,“ zaklela, „tak skoč někam koupit kapra a já jdu dělat bramborový salát.“

„Já kapra nemám rád. Zajedu pro lososa.“

Oblékl si kabát a vypařil se jak pára nad hrncem. Hedvika si sklesle dřepala do křesla a vzdychla: „Tak takhle jsem si to teda nepředstavovala.“

Pak nacpala špinavé prádlo do koše a nevybalené tašky hodila do skříně. Však na ně bude čas později. Oblékla se a seběhla naproti do večerky koupit to nejnutnější. Snad to bude vypadat jako Vánoce. Na zpáteční cestě tajně ulomila před domem ze stříbrného smrku větvičku, aby ji mohla nazdobit a postavit na slavnostní stůl.

Když se Pavel konečně vrátil, měla vše téměř nachystané. Jen obalit rybu a hurá ke stolu. „Koukám, že máme i stromeček,“ pochválil ji a usmíval se překvapen, jak dokáže Hedvika skvěle improvizovat.

„To víš, umím si poradit.“

Mrkla na něho a usmála se.

„Tak to ti pod něj musím dát nějaký dárek.“

Rychle položil na stůl malou krabičku převázanou velkou mašlí.

„Však já mám pro tebe taky jedno překvapení, i když myslím, že ta dovolená od tebe byla za všechny dárky světa.“

Spěchala vyndat dárek, který koupila už začátkem listopadu a měla ho schovaný ve skříni.

„No vidíš, jde to i bez předvánočního chaosu.“

„Když já ten blázinec před svátky tak nějak vlastně miluju,“ povzdechla si, „alespoň tutově vím, že budou Vánoce.“

„Snad nelituješ, že jsme si to v teple užili?“ vylekal se Pavel.

„Ale kdepak. Bylo to báječný. Jen na něco takového nejsem zvyklá.“

Natáhl se k ní a políbil ji do vlasů.

„Nejvyšší čas, aby sis už konečně zvykla.“

„Copak o to, zvyká se na to dobře. Ale v práci už to raději nikomu nevyprávím. Mám pocit, že mi kolegyně začínají závidět a raději se už se mnou tolik nebaví.“

„Je to smutný. Nakonec, aby se člověk styděl za to, že se má dobře. Kam ten svět spěje?“ povzdechl si Pavel.

„No nic, jdu dodělat večeri. Zatím zapal svíčky a připrav šampaňské.“

Po večeri si Hedvika rozbalila dárek a vykřikla překvapením:

„Panebože! Ten je nádherný! Ty ses snad zbláznil? Vypadá jako zasnubní.“

Rychle si navlékla prstýnek a prohlížela si oslnivý třpyt drahokamu. Naštěstí nezpozorovala Pavlův vyděšený pohled, když se zmínila o zasnubách. Proč jen každá žena myslí hned na to nejhorší? Nechápal. Vždyť jí jen chtěl udělat radost. Rychle zavedl řeč jinam.

„No a až se vrátím, mohli bychom si zajet zalyžovat do Alp.“

„Blázníš? Ředitelka mě zabije. Už takhle jsem jí musela naslibovat hory doly, aby mě pustila,“ zhrozila se Hedvika, ale stále se ještě vznášela na obláčku okouzlení svým vánočním dárkem.

„Dobrá, ale o jarních prázdninách s tím počítej,“ zlobil se naoko Pavel.

„Co když budeš někde pryč? To je ještě dlouhá doba.“

„Domluvil jsem si volno výměnou za tuhle vánoční podpásovku. Je úplně jedno, kdy si ho vyberu, jen si musím najít včas náhradu.“

„Já vím, jsi zlatíčko. Však jsme si to vynahradili předem.“

„Jsi úžasně chápací. Lepšího jsem nemohla potkat.“

Tajemně se usmíval a objímal ji, ale myšlenkami byl už zcela někde úplně jinde.

„Jsem doma!“ ozvalo se z chodby poté, co zarachotily klíče v zámku.

„Tatínek! Tatínek přijel!“ křičel Matýsek a běžel mu skočit do náruče.

„Nazdar kamaráde! Jak ses měl? Co škola? A nezlobil jsi maminku?“ Pavel sypal otázky jednu za druhou a v náručí odnášel svého synka do kuchyně za manželkou.

„Vítej doma, miláčku! Jsem ráda, že jsi to stihnul.“

Utřela si ruce do zástěry, objala oba najednou a políbila Pavla. Pavel posadil Matýska na barovou židli a vyndal si z ledničky pivo.

„Ani nevíte, jak rád jsem doma. To cestování mě už začíná zmáhat.“

„Ale jsi pěkně opálený, jako kdybys byl někde na dovolené na pláži,“

poplácala ho Daniela po tváři a pohládila ho.

„Víš dobře, že jsem vám nabízel, abyste jeli se mnou,“ škádlil ji.

„Jo a co vánoce? A stromeček? A cukroví?“

„Ale no tak! Cukroví bychom objednali, uklidila by paní Málková a všechno by bylo skvělý. Zapomněla jsi snad, že jsme to tak dřív dělávali?“ brblal, ale ujídal cukroví z talířku připraveného na baru.

Daniela se k němu otočila a škádlivě ho pleskla přes ruku. Dobře věděla, že její manžel domácí cukroví miluje, a ona ho před ním musí vždy schovávat, aby zbylo něco i na sváteční stůl.

„Máš pravdu, miláčku,“ pochvaloval si, „ to tvoje cukroví je široko daleko nejlepší!“

Pak se otočil na svého syna: „ Doufám, že jsi mamince pomáhal, jinak ten X-box, co jsi chtěl pod stromeček, od Ježíška nedostaneš,“ škádlil ho schválně.

„Náhodou jsem s maminkou pekl, že jo mami?“ otočil se na Danielu a vyžadoval její souhlas.

„Samozřejmě. Je to moc šikovnej kluk,“ mrkla na něho.

„Tak vidíš!“ obrátil se k otci a pokračoval, „ ty se bojíš, že budeš muset se mnou začít sportovat, vid’? Jestli dostanu X-box, tak ti to natřu, to budeš zírat.“

Pavel ho pohládl po vlasech.

„Hlavně jestli jsi to taky natřel matematice, když jsem odjížděl, moc ses s ní nekamarádil.“

„Klídek, táto. Mám to zmáknutý.“

„No jen aby. Pak mi v pololetí polezou oči z důlků, co?“

„Náhodou,“ ohradil se Matýsek, „v pátek jsem přinesl jedničku.“

„Tak to se na toho Ježíška začínám těšit i já!“

„Miláčku vyzvedneš bratra z ústavu?“ poprosila ho Daniela a chystala sváteční ubrus na stůl.

„Samozřejmě zlato, zrovna jsem chtěl vyrazit. Pojedeš se mnou Maty?“ obrátil se k synovi a ten okamžitě radostně souhlasil.

Každý rok jezdíval pro svého bratra Petra a brával ho domů na svátky. Byl o rok mladší, ale postihla ho mozková příhoda, když se spolu potápěli na dovolené v Egyptě. Přestože ho okamžitě odvezl do nemocnice, jeho bratr zůstal ochrnutý a nemohl mluvit. Trávil tak zbytek svého života na vozíku, a jelikož neměl rodinu, doktor Pavlovi doporučil, aby ho svěřil do dlouhodobé lékařské péče. Ač nerad, Pavel s tímto rozhodnutím souhlasil. Původně si myslel, že si přistěhuje bratra domů, ale doktor mu to důrazně rozmluvil. Nebyla žádná možnost zlepšení a Petr vyžadoval celodenní opatrování.

Zpočátku ho navštěvoval každý den, ale když viděl, že ho nepoznává a nekomunikuje, postupem času to vzdal. Byla to pro něho velká psychická zátěž.

Poté, co mu v devatenácti letech rodiče zahynuli při autonehodě, byl spojen s bratrem mnohem pevnějším poutem než většina jeho vrstevníků. Nyní se cítil jako sirotek.

O to více tíhnul k rodičům svojí manželky Daniely, kteří bydleli v malé vesničce na Slovensku. Pravidelně je i s rodinou navštěvoval o druhém svátku vánočním a trávili tam čas až do Nového roku. Byl to takový jejich každoroční rituál.

Miloval okolní přírodu a vánoční atmosféru, kdy se tam sjela celá rodina a svátky se slavily celý týden až do Silvestra. Na Nový rok se všichni společně naobědvali a rozjeli se do svých domovů.

Daniela měla ještě tři sestry, které žily se svými rodinami v zahraničí a byly mnohem starší než ona. Vídávala je jen jednou za rok. Zato její manžel Pavel se u nich občas zastavil na svých pracovních cestách.

Leden utekl mnohem rychleji než konec minulého roku. Hedviku pohltila práce jako vždy před prvním pololetím. Ani si nevšimla, kolikrát vůbec přijel Pavel domů.

Dlouho nosila na ruce prsten, který jí daroval k Vánocům, ale pohledy kolegyň byly příliš závistivé, takže ho nakonec pečlivě uložila a navlékala jen tehdy, kdy se měl Pavel vrátit.

Její kamarádka Blanka už přestala jejich vztah komentovat a stejně jako Hedvika si zvykla, že žijí takovým odloučeným způsobem života. Zásnubní prsten ji však utvrdil v tom, že to Pavel zřejmě myslí s Hedvikou vážně, a přestala se do něho strefovat. Netušila, že Pavel se vůbec ženit nehodlá, jinak už by proti němu zahájila manévry na obranu Hedviky.

Když už se ten neutrální stav táhl příliš dlouho, začala Hedvika nenápadně vyzvídat, jak je to vůbec s jejich vztahem a jestli si ji Pavel chce někdy vzít za manželku. Ten však z přímé odpovědi pokaždé vycouval tak zázračně, že si ani Hedvika nevšimla, jak moc ji vodí za nos.

Poslední dobou si začal stěžovat, že už se mu tolik nevěnuje jako dřív a že o sebe přestává dbát. Dokonce jí vytkl, že jí roste zadek. Což se Hedviky nesmírně dotklo a téměř okamžitě začala cvičit.

Blance sice řekla, že se cítí po Vánocích nějaká kulatější a musí konečně začít dodržovat novoroční předsevzetí. Nechtěla si však přiznat, jak moc ji Pavlova poznámka mrzí a že to vlastně dělá jen a jen kvůli němu. Chtěla pro něho být dokonalá.

„Co blázníš, prosím tě?“ obořila se na ni Blanka, když už ji po čtvrté v týdnu táhla do posilovny, „vždyť jsme tam každý den! Musím si taky odpočinout, už fakt nejsem nejmladší. Bolí mě celej člověk!“

„To musíš rozhejbat! Nebud' líná, nebo to bude bolet pořád. To je jenom ze začátku, uvidíš,“ slibovala Blance, ale ta už toho měla dost.

„Běž sama, jestli chceš. Já už dneska nikam nejdu. Dřív jak v pondělí mě tam nedostaneš. Nejsem robot.“

„No dobrá. Co mám s tebou dělat? Ale v pondělí určitě, slibuješ?“

„Jasně. Hele a nechceš raději přijít na skleničku? Dáme relax, co říkáš?“

Blanka se ji snažila přesvědčit, aby si odpočinula, ale Hedvika byla prostě rozjetá jako železniční vagon.

„Už jsem na cestě do posilovny. Leda v sobotu. Budu o víkendu sama doma.“

„No hurá, tak bychom mohly někam vyrazit.“

„Uvidíme, ozvu se. Tak se měj, už jsem na místě.“

Hedvika zaklapla mobil a hodila ho do tašky. Spěchala do šatny a těšila se, jak si dá do těla. Cvičení se začínalo stávat její drogou. Však ona tomu panu Dokonalému ukáže, jaký má skvělý zadeček.

„Nechápu, kde bereš tu energii, abys po práci mohla ještě do posilovny. Já umírám únavou sotva za sebou zavřu sborovnu a to mě ještě čeká domácnost,“ popichovala ji kolegyně Zuzana.

„Musíš mít motivaci,“ mrkla na ni Hedvika.

„A nechceš mi tu tvoji motivaci občas půjčit? Však já bych si s ním taky poradila, nemysli si.“

Zuzana se zubila na celé kolo.

„To by ses musela občas podívat do zrcadla,“ pomyslela si Hedvika, ale nahlas raději neříkala nic.

Její kolegyně byla, slušně řečeno, trochu korpulentní a kvůli tomu často kolem sebe šířila nepříjemný odér, jakmile se trošičku zapotila. Ale nikdo jí to nebyl schopen říci a ona sama se necítila. Proto se často ve sborovně větralo mnohem déle, než bylo v zimních měsících obvyklé.

Kolegyně raději seděly kolem stolu ve svetru, než by se zajímaly nepříjemným zápachem. Tajně jí říkaly madam Chanel, ale dobře věděly, že ona nikdy žádný parfém nebo antiperspirant nepoužívá. Když náhodou došla řeč na parfémy, prohlašovala sebevědomě, že to nepotřebuje, protože se nepotí. To si vždy ostatní vyměňovaly úsměvné pohledy a myslely si své.

„Nechápu, jak to zvládáš,“ prohodila nakonec Hedvika, aby jí polichotila, „ale pokud po tom tolik toužíš, můžeš s námi někdy vyrazit do posilovny, tam bys určitě nějakého fešáka mohla sbalit, co říkáš?“

„Na takový já nejsem zvědavá. Jenom se prohlížej v zrcadle, ale mozek žádnej a bůhví, co maj v kalhotách,“ ukončila debatu Zuzana a raději spěchala nakoupit.

Hedvika se jen usmívala. Nedokázala si Zuzanu představit, jak cvičí. Určitě by se při tom potrhala smíchy, kdyby ji viděla.

Pavel strávil jarní prázdniny s rodinou v Alpách a patřičně odpočatý se pak vrátil k Hedvice. Ta samozřejmě nic netušila, a tak kolem něho pobíhala a chystala mu nejoblíbenější lahůdky. Vrátil se přece ze služební cesty a musí být hrozně unavený, tak

byla pro něho ochotna udělat cokoli, co mu jen na očích viděla. Pavel toho samozřejmě dokonale využíval a tvářil se, jak moc je upracovaný. Její starostlivost mu dělala náramně dobře.

Díky svému zaměstnání si mohl žít takovýto pohodlný život a užívat si péče jak svojí manželky, tak i svojí milenky. Jen kdyby tolik nemluvila o těch zasnubách a o svatbě vůbec. Jestli to takhle půjde dál, bude se jí muset nakonec zbavit.

Obdivoval na Hedvice, že to s ním dokázala vydržet tak dlouho. Ostatní jeho milenky se již po půl roce domáhaly sňatku, a tak je rychle vyměnil. Žádnou si nikdy nepustil tolik k tělu jako právě Hedviku. Sám netušil proč.

Byla jiná než ostatní a hlavně ho neotravovala věčnými dotazy, kde zrovna je a kdy se vrátí. Brala to tak, jak to bylo, a to mu maximálně vyhovovalo. Zřejmě byla ráda za to málo, co jí byl schopen dát. Naopak ji zahrnoval dárky, aby jí to vynahradil mnohem víc než kterékoli předchozí milence.